

Arrest

nr. 200 211 van 23 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SANGWA POMBO
Oudergemlaan 68/31
1040 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 21 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 september 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat M. SANGWA POMBO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAM, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 augustus 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 22/02/2017 werd

ingediend door:

Naam: N(...) T(...)

Voorna(a)m(en): W(...)

Nationaliteit: Kameroen

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische partner (RN: (...)) in toepassing van artikel 40 ter §2, 1° van de wet van 15/12/80.

De familieleden bedoelt in het eerste lid 1° moeten bewijzen dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstenverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten van de referentiepersoon voorgelegd:

- Attest van ABVV werkloosheidskas waaruit blijkt dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkeringen ontving van juli 2016 t.e.m. april 2017

- sollicitatiebrief dd. 06/03/2017 van de referentiepersoon gericht aan Randstad voor de functie van orderpicker bij de firma (...).

Overeenkomstig bovenstaand wetsartikel kan slechts rekening gehouden worden met inkomen uit werkloosheidsvergoeding voor zover de Belgische partner aantoonbaar daadwerkelijk actief werkzoekende te zijn.

Gezien de referentiepersoon slechts één sollicitatiebrief voorlegt kan, bezwaarlijk worden gesteld dat zij actief op zoek is geweest naar werk, temeer omdat zij reeds gedurende enkele maanden werkloos is. Om die reden worden de werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking genomen en dient er overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 geen behoeftanalyse te worden opgesteld.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de Dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 40bis, §2, 3° 40ter, 42, §1, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Zij verwijt de verzoekende partij ook een manifeste appreciatiefout te hebben begaan.

Het middel luidt als volgt:

« [...] »

ALORS QUE

Première branche : de la violation des articles 40 ter , 40 bis § 2, 3° et 42§1, al 2 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 2 et 3 de la loi du 21 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratifs, de la violation du devoir de soin, de la violation du principe de proportionnalité et de l'erreur manifeste d'appréciation

1. ATTENDU QUE dans la décision querellée, la partie adverse reproche a la partie requérante de ne pas démontrer que le regroupant, en l'espèce sa compagne, n'a pas fait la preuve de recherches active d'emploi;

Que la partie adverse soutient que la personne de référence qui est au chômage depuis juillet 2016, n'a produit qu'une lettre de candidature du 6 mars 2017 auprès de Randstad, ce qui n'atteste pas d'une recherche active d'emploi dans son chef de sorte qu'il est inutile de procéder a une évaluation des besoins conformément a l'article 42§1, 2ème alinéa de la loi du 15 décembre 1980 ;

Qu'il convient tout d'abord de relever, qu'a aucun moment il n'a été demandé a l'intéressé de fournir la preuve de recherche active d'emploi, ce dernier ayant été mis en possession de son attestation d'immatriculation sans annexe 19ter au préalable ;

Que le jour de la délivrance de l'attestation d'immatriculation de l'intéressé, ils ont été informés verbalement par l'administration communale de ce qu'elle devait ramener la preuve de ses revenus 3 mois plus tard ;

Que la compagne de l'intéressée a produit la preuve de ses revenus et de sa qualité de chercheur d'emploi par son attestation de chômage et son inscription dans une agence intérim;

Que si les conditions légales avaient été correctement exposées a l'intéressé et sa partenaire, il aurait fait la preuve d'une recherche active d'emploi;

Que par ailleurs, les critères d'appréciation d'une recherche active d'emploi de l'Office des Etrangers, peuvent différer des intéressés de sorte qu'il convient de préciser aux intéressés lesdits critères selon l'Office des Etrangers ;

Qu'en effet, en l'espèce, la partenaire de l'intéressé travaille depuis plusieurs années ;

Qu'après son dernier emploi en 2016, elle a souhaité se former comme infirmière afin d'être plus compétitive sur le marché de l'emploi, seul un échec au test d'admission a interrompu ce projet;

Qu'en tout état de cause, le requérant produit à l'appui de sa requête le nouveau contrat de travail intérimaire signé par sa compagne en date du 8 septembre dernier d'où il ressort qu'elle gagne 12,6 euro de l'heure ;

Qu'il convient d'en conclure que les conclusions d'absence de recherche active d'emploi de la partie adverse, ont été hatives et totalement arbitraires ;

Que s'il n'est pas contesté que l'Office des Etrangers statue sur le fond de la demande, il n'en demeure pas moins qu'il a connaissance du dossier administratif avant de prendre sa décision et se devait donc s'assurer de la parfaite connaissance des conditions concernant sa demande et ce d'autant que l'administration communale ne dispose des compétences requises pour apprécier les éléments fournis ;

Que le délai de 6 mois laissé par le législateur en vue du traitement d'un dossier sur pied de l'article 40ter est largement suffisant afin de permettre à l'administration de se conformer au devoir de collaboration et de soin sui lui incombe ;

Qu'a cet égard, «la loi du 29 juillet 1991oblige l'administration a procéder a un examen minutieux de chaque affaire et a justifier raisonnablement ses décisions ... (Lagasse, D., «La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratifs, J.T., 1991, p.738) »;

Que de ce qui précède, il appert que la partie défenderesse n'a pas porté une appréciation éclairée, objective et complète a la demande de regroupement familiale du requérant;

Que partant la décision querellée est prise de l'erreur manifeste d'appréciation, et en violation du devoir de soin qui lui incombe comme a toute administration ;

Que ce faisant, la décision querellée violée également le principe de proportionnalité ;

Que l'analyse de la proportionnalité vise, a contrôler, a l'appui de la décision attaquée, « si l'autorité administrative a pondéré les intérêts de la partie requérante et les intérêts de l'Etat beige ou s'il existe un équilibre en eux » (C.C.E., n°70.160, 18 novembre 2011) ;

Que la justification d'une mesure disproportionnée ou non impose que le raisonnement et la motivation de la mesure fasse apparaitre, pour le cas d'espèce, de part et d'autres les intérêts en jeu, et sur pied d'un étalon de mesure déterminé, l'intérêt privilégié ou considéré comme norme supérieure. (C.C.E., n° 98 175 du 28 février 2013);

Que s'agissant de l'ampleur de l'atteinte, il ressort de la motivation même de la décision attaquée que celle-ci vise a une séparation des membres de cette famille, a tout le moins de manière temporaire;

Que de toute évidence, la partie adverse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'Etat belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence ; ce qu'elle n'a pas fait;

2. ATTENDU QU'EN ce qui concerne l'évaluation des besoins et revenus du ménage de l'intéressé, il convient de rappeler que l'article 42§1, al 2 de la loi du 15 décembre 1980: En cas de non-respect de la condition relative aux moyens de subsistance stables et réguliers visée à l'article 40bis, § 4, alinéa 2 et d l'article 40ter, alinéa 2, le ministre ou son délégué doit déterminer, en fonction des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille, les moyens de subsistance nécessaires pour permettre de subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. Le ministre ou son délégué peut, à cette fin, se faire communiquer par l'étranger et par toute autorité belge tous les documents et renseignements utiles pour la détermination de ce montant. Que cette disposition enjoint à l'administration d'examiner plus avant la demande de séjour uniquement lorsque la condition relative aux moyens de subsistance n'est pas rencontrée;

Que dans le cas d'espèce, et compte tenu des développements précédents, il faut considérer qu'une appréciation et un traitement différent de la demande de séjour de l'intéressé, aurait conduit la partie adverse à rechercher l'évaluation des besoins des intéressés dans la mesure où la personne de référence a produit une attestation de chômage de laquelle il ressort qu'elle gagnait en moyenne 1200 euros ;

Qu'en l'espèce, les dépenses du ménage de l'intéressé avoisinent les 886 euros :

-le loyer des intéressés étant de 275 euros/mois (en ce compris l'eau et l'assurance habitation),

-les dépenses afférentes au Gaz et à l'électricité de 100 euros/mois, l

-le transport familial de 100 euros/an et

-les factures afférentes au Gsm-Internet —TV : 96 euros/mois

-l'alimentation et entretien: 250 / mois

-La mutuelle : 15 euros/mois

Que l'examen de ce dossier, ne permet pas de conclure à un risque de dépendance aux pouvoirs publics et ce d'autant plus que le requérant à entamer son processus d'intégration professionnelle dès qu'il a été mis en possession de son attestation d'immatriculation;

Que s'il fallait considérer que l'examen des moyens de subsistance a été valablement et régulièrement fait, quod non en l'espèce, l'article 42 de la loi du 15 décembre 1980 octroie la possibilité à l'administration de requérir auprès de l'administré, les éléments manquants permettant précisément de mener un examen in concreto de la situation du requérant, et de la personne de référence ;

Qu'il aurait dû s'agir pour l'administration d'appliquer le principe audi alteram partem lui permettant ainsi de prendre une décision en toute connaissance de cause ;

Que toutefois, au regard de l'ingérence potentielle qu'implique une prise de décision de cet ordre l'administration aurait dû requérir auprès du requérant, les éléments lui permettant de prendre une décision en toute connaissance de cause, en même temps que ceux concernant sa recherche active de l'emploi c'est-à-dire dans le respect des lois et principes généraux;

Qu'elle se contente d'alléguer que l'évaluation des besoins du ménage était inutile, les allocations de chômage ne pouvant être pris en compte mais qu'elle se réserve de procéder à toutes les analyses nécessaires lors d'une prochaine demande de séjour ;

Qu'à cet égard, il résulte de ces deux dispositions que le montant de cent vingt pour cent du montant visé à l'article 40ter de la Loi constitue clairement un montant de référence et non un montant de revenu minimal au-dessous duquel tout regroupement familial doit être refusé, en sorte que dans l'hypothèse où le Belge rejoint dispose de revenus inférieurs à ce montant de référence. Il revient à la partie défenderesse de procéder à un examen concret de la situation et conformément à ce que prévoit l'article 42, § 1er, alinéa 2 de la Loi de déterminer en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens (CCE n° 168 504 du 27 mai 2016, CCE, n° 124 803 du 27 mai 2013) ;

Qu'ainsi, la décision querellée n'est pas régulièrement motivée, n'ayant pas tenu compte de la situation concrète des intéressés conformément à l'article 42§1, 2ème alinéa ;

Deuxième branche : la violation de l'article 8 de la CEDH et du principe de proportionnalité:

3. ATTENDU QUE La partie défenderesse a pris à l'égard du requérant une décision de refus de séjour en qualité de membre de la famille d'un ressortissant européen ;

Que pourtant l'article 8 CEDH dispose que : « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté

publique, au bien-être économique du pays, a la défense de l'ordre et des infractions pénales, a la protection de la santé et ou de la morale, ou d la protection des droits et libertés d'autrui, »

Que l'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de Vie familiale' ni la notion de Vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

Qu'en ce qui concerne l'application de l'article 8 de la CEDH, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./ Finlande, § 150, Arrêt CCE n° 74 258 du 31 janvier 2012 dans l'affaire 88 143/III).

Que le Conseil rappelle que « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka/Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, a un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance » ; (CCE., n° 74 258 du 31 janvier 2012 dans l'affaire 88 143/III) ;

Que la partie requérante fait, de par la décision attaquée, le retrait de son attestation d'immatriculation et la radiation du Registre des Etrangers, la privant de la sorte de tous les droits y afférents ;

Que par ailleurs, l'intéressé n'étant plus en ordre de séjour peut faire à tout moment l'objet d'un ordre de quitter le territoire dont l'exécution immédiate aurait nécessairement pour conséquence de le contraindre à retourner dans son pays d'origine.

Que l'exécution immédiate de l'acte attaqué est de nature à causer a la partie requérante un préjudice grave difficilement réparable dans la mesure où, elle est de nature à entrainer son expulsion et, violant ainsi l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme;

Que par conséquent, l'acte attaqué constitue également un obstacle au développement ou a la poursuite d'une vie familiale normale et effective sur le territoire beige ;

Qu'a cet égard, « ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ ou privée.

A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH.

Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu a une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ ou familiale (Cour EDH 28 novembre 196, Ahmut /Pays-Bas, §63 ; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas,§38).

Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/ Royaume-Uni, §37).

(...)

Dans cette dernière perspective, il incombe a l'autorité de montrer qu'elle a le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte. »

Qu'il revient donc à l'autorité administrative avant de prendre sa décision, « de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du demandeur au respect de sa vie privée et familiale » et d'apprécier « adéquatement tous les aspects de la situation familiale de la requérante » (C.C.E., n° 2.212, 3 octobre 2007 ; dans le même sens : C.C.E. ; n° 5.735,16 janvier 2008).

Que cela ne ressort nullement de la décision querellée, laquelle doit être annulée pour défaut de motivation et violation de l'article 8 de la CEDH et du principe de proportionnalité ;

Que partant, le moyen est sérieux »

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het

aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

De bestreden weigeringsbeslissing is het resultaat van een aanvraag die de verzoekende partij had ingediend met het oog op gezinshereniging met haar Belgische partner.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.(...)”

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1

[...]

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.3. In een eerste middelonderdeel stelt de verzoekende partij dat zij niet zou zijn geïnformeerd betreffende de vereiste van het leveren van bewijs van actief op zoek zijn naar werk in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Dit is des te meer van belang nu het criterium van het actief zoeken naar werk, zo stelt zij, kan verschillen al naargelang de betrokkene, zodat moest worden gepreciseerd welke stukken werden verwacht.

De bestreden beslissing is, zoals gezegd, het resultaat van een aanvraag. De bewijslast ligt in dat geval in beginsel bij de aanvrager, die het bestuur alle nuttige elementen moet aanreiken die hij nuttig acht om het recht waarop aanspraak wordt gemaakt, te rechtvaardigen en van wie wordt verwacht dat hij zich bekwaamt in het juridische kader waarop hij beroep doet. Overigens, doordat de aanvrager in het kader van een aanvraag in de mogelijkheid wordt gesteld om alle nuttige elementen voor te leggen aan het bestuur, is de doelstelling van de hoorplicht bereikt.

In casu moet worden vastgesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet duidelijk stelt dat de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking komt als bewijs van inkomsten indien de Belg bewijst dat hij actief naar werk zoekt. De tekst is duidelijk. Aangezien de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer op de rechtsonderhorige rust, in het kader van een wederkerig bestuursrecht (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en gelet op het voorgaande, kan de verzoekende partij haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij zou moeten geïnformeerd zijn door het bestuur over welke stukken zij precies diende neer te leggen.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk en dat de verwerende partij de concrete omstandigheden niet correct heeft beoordeeld. Zij verwijst naar het werkloosheidsattest en naar haar inschrijving in het interimkantoor.

De bestreden beslissing heeft dat als volgt beoordeeld:

“Als bewijs van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten van de referentiepersoon voorgelegd:

- *Attest van ABVV werkloosheidskas waaruit blijkt dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkeringen ontving van juli 2016 t.e.m. april 2017*
- *sollicitatiebrief dd. 06/03/2017 van de referentiepersoon gericht aan Randstad voor de functie van orderpicker bij de firma (...).*

Overeenkomstig bovenstaand wetsartikel kan slechts rekening gehouden worden met inkomen uit werkloosheidsvergoeding voor zover de Belgische partner aantoonbaar daadwerkelijk actief werkzoekende te zijn.

Gezien de referentiepersoon slechts één sollicitatiebrief voorlegt kan, bezwaarlijk worden gesteld dat zij actief op zoek is geweest naar werk, temeer omdat zij reeds gedurende enkele maanden werkloos is. Om die reden worden de werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking genomen en dient er overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 geen behoefteanalyse te worden opgesteld.”

De verzoekende partij toont met haar betoog dat haar partner jaren heeft gewerkt en verpleegkundige wou worden maar niet is geslaagd in het toelatingsexamen, niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld over de door haar neergelegde stukken. Het loutere geval dat zij het niet eens is met verwerende partij volstaat uiteraard niet. In de mate dat de verzoekende partij nog verwijst naar een nieuw interimcontract van haar partner, moet erop worden gewezen dat voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling de Raad zich moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd.

Gelet op de duidelijke wettelijke criteria en gelet op het feit dat niet is aangetoond dat de gemachtigde ten onrechte zou hebben geoordeeld dat eraan niet is voldaan, is het middel in die mate niet gegrond.

Nu de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de verwerende partij niet op deugdelijke wijze heeft gesteld dat geen rekening kon worden gehouden met de werkloosheidsuitkering omdat niet was aangetoond dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk –zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan zij niet worden gevolgd waar zij van oordeel is dat een behoefteanalyse had moeten gedaan.

Gelet op het ontbreken van enig bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet, diende de verwerende partij niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1,

tweede lid van diezelfde wet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende *in casu* dan ook geen verdere "behoefteanalyse" te doen of daarover verder te motiveren (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). De verwijzing naar een kostenoverzicht van familie van de verzoekende partij is derhalve niet dienstig.

Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.4. In een tweede middelonderdeel stelt de verzoekende partij dat artikel 8 van het EVRM geschonden is nu de bestreden beslissing er voor zou zorgen dat zij onmiddellijk van het grondgebied zal worden verwijderd.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, en het verwijt aan het adres van de verwerende partij dat er geen proportionaliteitstoets werd doorgevoerd, kan in eerste instantie worden vastgesteld dat deze proportionaliteitstoets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cfr. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772. Aangezien niet wordt betwist dat niet is voldaan aan de inkomensvoorwaarde moest door de verwerende partij niet opnieuw worden overgegaan tot een proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Voorts moet worden vastgesteld dat de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten en dus geen verwijderingsmaatregel in zich draagt. De verzoekende partij kan in die mate dan ook niet dienstig verwijzen naar artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

2.5. Gelet op het bovenstaande kan het enige middel niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS